

РАТНИКЪ

ЗА ИКОНОМИЯ, ЛИТЕРАТУРА И ПОЛИТИКА

Излиза за сега всѣка Недѣля

Годиш. абонаментъ . . . 6 л.
Полугодишенъ . . . 3 л.
За три мѣсеца . . . 2 л.

За странство 10 лева год.

ПРЕДПЛАТЕНИ.

Единъ брой 15 ст.

Всичко, що се отнася до вѣстника, се адресира:

Ред. в. „РАТНИКЪ“,

Свищовъ.

Стопанинъ: Ат. Н. Данковъ

За обявления се плаща: на I-та страница по 10 ст. на дума, на II-та — 5 ст., на III-та — 4 ст., на IV-та — 3 ст., или двойно на квадратенъ сантиметръ за заето пространство.

Всичко въ предплата.

Ръкописи и дописки назадъ не се връщатъ.

НАЙ ГОЛѢМЪ ИЗБОРЪ

На подаръци, дѣтски играчки, илюстрирани карти, конфети и пр. ще намѣритъ въ книжарницата на А. Н. Данковъ. — Свищовъ.

Василъ Екимовъ — нѣма да присъществи посещѣния на именния си день „Януарий“.

Стефанъ Маноловъ — адвокатъ — не може да приема посещѣния на именния си день, 27 того.

Стефанъ Камбуровъ — не може да приема посещѣния на именния си день 27 того.

Хр. Теодоровъ нѣма да приема посещѣния на именния си день — Коледа.

Явна благодарностъ

Подписаний, като притежателъ — вѣнчаникъ, отъ свое име и въ лице отъ наследниците на бившия ор Орѣховский жителъ Григоръ Стефановъ Тодоракевъ, изказва своята явна благодарностъ къмъ Възлюбеното Осигорително дружество „НИО-ИОРКЪ“ и на директори му за България Г-нъ Г. Георговъ, за гдѣто въ едно кратко време ми исплати. Чрезъ своя тукъ представителъ — агентъ Г-нъ Хр. Бояджиевъ сумата зл. 3000, стойността на осигорителната полиса № 1550,210, съ която бѣше осигоренъ живота на покойния ми зуря Григоръ Ст. Тодоровъ, който бѣше внѣсалъ само една годишна премия отъ зл. 173-37.

Прочие, нека нашата благодарностъ служи за реклама на Американското осигорително за жи-

вотъ Дружество „НИО-ИОРКЪ“ на което застрахователнитѣ условия съ най либерални достѣпки, практически и най полѣзни съ всички прѣимущества отъ другитѣ дружества.

Гор.-Оряхов. 25 Декември 1095 г.

1—3

Хр. Г. Баневъ

Явна бдагогодарностъ

Подписаната Евдокия Илия Табакова изъ г. Свищовъ, отъ свое име и отъ името на малолѣтитѣ си дѣца Петко Коста и Сийка, като глѣхна настойница, изказвамъ най голѣмата си благодарностъ къмъ Американското осигорително дружество за животъ „Ню-Йоркъ“, и главния му Директоръ за България Г-нъ Г. Георговъ, за гдѣто въ най кратко време ми исплати л.зл. 3000, за която сума бѣше осигоренъ покойния ми съпругъ Илия П. Табаковъ, съ осигорителна полиса № 1530848 отъ 2 Декември 1905 и слѣдъ като е исплатилъ само двѣ годишни прѣмии по л. зл. 84 95.

Като истѣквамъ факта, че Дружеството „Ню-Йоркъ“, както всѣкога, тъй и сега бързо, точно и акоратно изпълни задължението си, препорѣчвамъ го на всички, които желаятъ да обезпечатъ семейството си.

Свищовъ, 20 Декемврий 1905 г.

Евдокия И. Табакова

Въ Сладкарницата на Георги Ценовъ

въ Свищовъ

Прѣстигнаха по случай прѣдстоящитѣ празници отъ най прочутитѣ европейски фабрики

Разни Бонбани, Фрухти Кармели, Шоколади, Бисквиди, Каняци и др. подобни.

Разни твърдѣ красиви кутии, разни вѣличини, като за Свдбени и Годишни подаръци съ: Бонбани, Шокалади и Фрухти и др.

Всички първокачествени, служатъ сжшо за подаръци и за новата година.

Изработени въ собствената ми Работилница.

Разни Бонбоне, Шокалади, Фондени, Парлини съ кремъ и Ликъорни

Разни фигури: Шоколадни, Крепени и Ликъорни

Които могатъ да служатъ и за много богати украшения на Коледното Дърво (Елхата).

Всички предмети: нови прѣсни и съ най ефтини цѣни.

1—1

Съ Почитание
Георги Цѣновъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1115

Свищовското Архирейско Намѣстничество извѣстява, че „Царскитѣ“ часове за Рождество Христово, ще се четатъ въ Петѣкъ, когато клепанието и църкуванието ще почне отъ 5 часа сутринѣта.

А на сжщия день „Рождество Христово“, въ Недѣля 25 того, клепанието и църкуванието ще почне отъ часа сутринѣта, като на свое време ще се отслужи и Святата Василиева Литургия.

гр. Свищовъ, 21 Декемврий 1905 г.
Отъ Намѣстничеството.

Честита Нова година

Излиза ота печать книжката „Честита нова година“ отъ Котъ Мурлика, преведена отъ г-жа Надежда Ш. Лучева.

Намира се за проданъ въ книжарницата А. Н. Данковъ — Свищовъ.

На книжаритѣ и продавачитѣ се прави 20% отстъпка.

1—2

РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО

Преди около XX столетия, чело-вѣчеството бѣше достигнало до вър-ха на страшния наравственъ и рели-гиозенъ отпадъкъ. Наистина, нами-раха се тукъ тамъ изъ дълбокитѣ колонийки по нѣкой благочестивъ човѣчецъ, но то е било капка въ море да не речемъ повече. При такова положение на неизвѣст-ността, всѣко живо същество е чака-ло помощъ, па ако ще би и незна-чителна. Но тъкмо въ това врѣме, се чува отъ нѣколко страни, че е наближило врѣме да дойде спаси-тель, който ще даде всѣки му за-служеното. И ето че онзи убитъ и заспалъ Народъ, започна да се съ-бужда и почна да мисли за по-свѣтло бѣдаще. Но не се минало много врѣме, и небеснитѣ Ангели, разнесли по цѣлото тогава земно кълбо, че обещания отъ Бога спа-ситель се е родилъ отъ Дѣва Ма-рия, въ една отъ Ветлиенскитѣ пе-щери. Ангелитѣ сж пѣяли: „Слава на Бога на Небото, и на земята Миръ“, Откри се Божието благо-воление къмъ човѣцитѣ“. Освѣтъ това, днесъ ния ще чуваме въ чер-ква да се пѣе слѣдующата омилна стахира: „Днесъ Христосъ ражда-етъ се въ Ветлиемъ отъ Дѣва: днесъ безначалниие начинаетъ се, сили не-бесни радуютъ се, земля и човѣкъ вѣседитъ се“. Каква Божествена поезия!

По този случай, ния желаемъ да сподѣлями съ нашитѣ читатели, об-щата радостъ и впечатления, вър-ху важността и мислята на чело-вѣка, като най осѣвършенствованото живо създание на твореца. И дѣй-ствително, шое човѣкъ срѣдъ тази лучезарна отъ необисними по пространството си всѣленна? Нищо, единъ невидимъ мѣничакъ червей — единъ ничтоженъ атомецъ, но ве-личайния създателъ е благоволилъ да надари, това си свое творение съ душени и наравствени, сили и прѣимущества, каквито никое дру-го живо същество въ поднебесата не притежава. Той го е надарилъ съ пламтяше сърце, съ свѣталъ умъ и безмъртна душа. И тѣзи имен-но Божественни дарби, правятъ това му творение да се отличава отъ всичко живо. И ако въ туй от-ношение бихме казали да си зада-демъ въпроса: що е човѣкъ? то безъ друго, ще трѣбва да призна-емъ, че той значи много. Надаренъ съ умъ и гения, човека слѣдъ Бога, е господаръ надъ всичко кое-то се испрече прѣдъ него, владѣ-телъ и господаръ, той чрѣзъ Бо-жественнитѣ дарби които притѣжа-ва, се стреми да потчени подъ мо-гущественната си власть и стихий-тѣ природни и дълбоченитѣ на оке-ана и простора на небесата и кога-то бѣде недоволенъ отъ това, той пакъ съ сжщитѣ Божественни дар-би се стреми да вникне и въ прѣ-делитѣ на вѣликиѣ тайни. Живота за човѣка е импулса за подвиги и победи, а смъртта — импулса, за слатки мечти и блаженство. На-даренъ съ тѣло и душа, човека е двояко същество, човѣкъ Ангелъ — човѣкъ животно: страсти и мечти, завести и обичъ, свире-пости и нѣжностъ, злородство и ни-зостъ, злоба и любовъ, егоизамъ и самопожертвуване; всичко Божест-венно, всичко животинско и пох-вално лежи въ основата на чело-вѣка и, човѣка, по този си двоенъ

съставъ, е прѣдставителя на тази земя, както на доброто, тѣй и на злото, И по срѣдъ тази вѣчна бор-ба на противоположености въ не-говото средство, човѣкътъ опла-шенъ отъ не извѣстността още въ първитѣ врѣмена на своето съще-ствуване, е обрѣналъ погледитѣ си къмъ онова вѣлико и върховно и невидимо същество и, създалъ ре-лигията къмъ едного Бога, като утѣха на своя растрѣвоженъ умъ и като благотворенъ балсамъ на сво-ето развалявано сърце. Вѣрата въ човѣка се е родила съ самия не-го, бѣзъ вѣра нѣма любовъ, нѣма утѣха — нѣма надѣжда. И вѣрата, по понятието на човѣческиятъ ра-зумъ и подъ натиска на неговото въображение, постѣпенно се е об-ръщала въ една форисалностъ, до гдѣто най сѣтне се е появила и самата религия. Безъ религия нѣма цѣлостъ въ обществата, нѣма един-ство въ негодитѣ — безъ религия, нѣма човѣчска нито човѣчество. И нашата, християнската религия, на която основателъ е онова Бо-жественно лице, което издѣхна мѣ-ченически на кръстъ преи XX столетия, и която почива върху чи-стата наравственостъ, ни учи на вѣ-ликиѣ онѣзи морали, чрѣзъ които се оспокоява разума, облагородява сърцето и възвишава душата. Тя ни учи да бждемъ човѣци: търпели-ви, милостиви и благочестиви. И изобщо, тя ни учи да бждемъ Ангели а не зверове. И понеже, тя ни учи да бждемъ човѣци Ангели, пита се изпълняваме ли поне една стотна частъ отъ това що на задѣл-жаватъ нашитѣ християнски за-кони? Не! и хиляди пѣти не! Ето защо, за да бждатъ простени на-шитѣ всѣки дневни прѣгрѣшения, длѣжностъ се налага всѣки му, слѣдъ като натрупа своята трапеза съ всѣкакви видове ястия и питиѣ, да се обрне задъ себе си кждето ще вида съ стотини сѣмейства, кои-то едва ли не лѣгатъ гладни. На тѣзи сѣмейства, нека се отдѣли по нѣщо, за да прѣкаратъ и тѣ шо го-дѣ, поне прѣдъ христови праздници.

Нѣка най сѣтне, всѣки знае, че това що се дава на сиромаситѣ, нецѣгавитѣ и пр. нещастници, е истенски човѣчески дългъ къмъ ближния, и това що тука на тази грѣшна земя се прави, Богъ на он-зи свѣтъ стократно връща.

—***—

ДНЕВНИ

По случай Рождество Христово и Новата 1906 година, поздравяваме г. г. абонатитѣ и читателитѣ си и имъ пожелаваме да ги прекаратъ весѣло, като имъ пожелаваме щас-тие и дългоденствие.

Лични

На 22 того, се завърна отъ сто-лицата, г-нъ Т. А Божиновъ, Сви-щовския народенъ прѣдставитель, който сжщия день, къмъ 5 часа послѣ пладнѣ, въ салона на град-ската градина, между свой прияте-ли и съграждани, даде отчетъ за дѣятелността си прѣзъ тая сесия.

Нашия съгражданинъ г. Ангелъ Н. Данковъ, заедно съ г-жата си е до-шелъ да прѣкара праздницитѣ при своитѣ си.

Свищовския желѣзнопътенъ клонъ.

Новината че Народното събра-ние е вотирало законъ въ който се прѣдвизда построяването чрѣзъ

търгъ и на Свищовския желѣзно-пътенъ клонъ, зарадва на ново свищовчани, които отдавна години съ нетърпение очакватъ построя-ването на тая желѣзница. Отъ взе-тото рѣшение се вижда че е опре-дѣлена и една сума отъ 1,000,000 лева за започване на тая линия като, съ рѣшение отъ народното събрание, се възлага на правител-ството да произведе и утвърди търгътъ.

Дано поне тоя пътъ, провѣдение-то не се подиграе съ радостта на свищовчани, защото и прѣзъ 1898 година тоя въпросъ бѣше рѣшенъ и узаконенъ, но когато да се обя-ви търгътъ, тогавашното правител-ство се оегли отъ властѣта и кни-жата, плановѣтѣ и всичко пригот-венъ за тая желѣзница, останаха черно на бѣло въ министерството на Общ. сгради.

Като граждани ний бѣхме поже-дали да се продължѣтъ днитѣ на сегашното правителство, още нѣкое врѣме, поне до започване свищов-ската желѣзница.

Продължение срока за обменя-ване старитѣ банкноти.

По разпореждане на Н. Бан-ка, срокътъ за обменяване на старитѣ банкноти отъ 5 и 50 лева сребро и отъ 5, 10, 20 и 50 лева злато, се продължава до 1 Юлий 1906 година, тѣй като се е указало недостатъчно срокътъ до 31 декемвр. т. г. При това, съ но-вото разпореждане Банката иска да даде възможностъ на населе-нието да замени старитѣ си банк-ноти съ нови и да се избегнатъ всѣ-къкви загуби.

Банката е разпоредила до своитѣ клонове, Държавното контролор-ство и други финансови учрежде-ния, да приематъ и обменяватъ старитѣ банкноти като за въ бждѣще да ги задържатъ въ каситѣ си безъ да ги пуцатъ въ обръщение а ги изпращатъ въ Банката.

Като съобщаваме това, вѣрваме че интересующитѣ се, ще взематъ нужната белѣжка.

Голямъ концертъ.

Научаваме се, че комитетъ по увековечяване памѣтъта на бившия ни съгражданинъ, Алеко Констан-тиновъ, е рѣшилъ да даде голямъ концертъ на 28 идущи м-цъ Яну-арий въ Търговската гимназия, за която цѣлъ се праватъ още отъ сега приготовления.

Прихода отъ тоя концертъ ще бжде за въ полза на комитетъ „Але-ко Константиновъ“.

Годишенъ балъ.

Д-во „Просвѣщение“, по случай патронний си празникъ Св. Сте-фанъ (27 декември) ще даде въ салона на градската градина годи-шний си балъ — съ лотария отъ раз-ни ржкодѣлни предмети.

Входъ безплатенъ. Начало 8½ часа вечеръта.

Коледно дѣтско забавление съ елхово дърво.

Женското благотворително дру-жество „Мария Луиза“, на 25 то-го, първия день на коледа, отъ 2 до 5 часа послѣ обѣдъ, ще даде въ салона на градската градина, „ко-ледно дѣтско забавление съ елхово дърво, съ твърдѣ разнообразна и добръ подредена програма, съ два отдѣла. Първия отдѣлъ ще бжде изпълняванъ отъ ученически хоръ, — пѣсни отъ ученички акомпанира-ни съ пиано, разкази, комедия и пр. Втория отдѣлъ е, откриване на ел-ховото дърво, слѣдъ което ще сви-ри воената музика и ще се играе

хоро и разни игри отъ дѣца.

Входъ: на лице 1 левъ, на уче-ници и дѣца 20 ст.

Продължена сесия

Свѣденията които получаваме гла-сятъ, че сесията на Народното ст-бране е продължена до 25 Яну-ари 1906 година. На 22-й того се е дало ваканция на Народно прѣ-дставителство за прекарване празд-ницитѣ, а на 9 Януари ще започ-натъ да продължаватъ засѣданията до 25 сжщи.

Иванъ Лозановъ

На послѣдъкъ се беше прѣстнала вѣрсия изъ градътъ ни, че съгра-ждалина ни, г. Иванъ Т. Лозановъ който слѣдва и довърши послѣдня-та година по музиката въ г. Одеса — Русия, билъ убитъ по врѣме ре-волюционитѣ смутове които стана-ха въ Росия, понеже квартирувалъ въ едно еврейско сѣмѣйство, които сега се прѣдслѣдвани.

Въ положение сме да заевимъ, че Лозановъ е здравъ, обаче прѣ-зъ бѣгствата на еврейскитѣ сѣмей-ства, когато той се е хранилъ въ гостилницата, излѣзалъ и по нево-ля прѣседенилъ съ бѣгающитѣ, въ което врѣме е изгубилъ фураж-ката си и леко контузенъ въ коля-ното.

Завчера домашнитѣ му сж полу-чили писмо отъ него, такова сж-що е получилъ и г-нъ Котовъ, ди-ректора на дѣвическата тукъ гим-назия, отъ който става явно, че той е живъ и прекарвалъ въ единъ манастиръ около г. Одеса, понеже училището било затворено до 1 Я-нуари 1906 г.

Скрѣбна вѣсть

Нашия съгражданинъ г. Д-ръ Д. К. Аврамовъ, прокуроръ при Рус-Апел Сждъ, на 21 того заранта, часатъ по 4, се е поминалъ въ г. Руссе.

Погребението на тѣлото е било извършено на 23 того.

Нашитѣ съболѣзнования къмъ о-печаленитѣ Вѣчна му память.

Поминалъ се.

На 21 того, бившия министръ прѣдсѣгателъ, Тодоръ Ивановъ, се поминалъ въ парижъ.

Колкото и нѣкои да се мжчатъ да прѣготовляватъ министри — прѣ-сѣдатели въ запасъ, толкова при-родата е по жестока та ги прѣсел-ва въ вѣчността.

Вечна му память и лека прѣсѣ-

Благодарите ни телеграми.

По случай вотирането отъ На-родното събрание законъ, въ кой-то се прѣдвизда построяването чрѣзъ търгъ и на Свищовската жи-лѣзница, градскиятъ ни кметъ, г-нъ Ап. Линковъ е билъ натоваренъ отъ свищовски граждани за да ис-прати и е испратилъ слѣдущитѣ телеграми:

Прѣписъ.

До Негово Царско Височество Български Князь „Фердинандъ I“

София

По случай вотирането отъ На-родното събрание законъ, който прѣдвизда построяването чрѣзъ търгъ и на Свищовската желѣз-ница, свищовскитѣ граждани сега съ-брани, ме натовариха съ приятната длѣжностъ да поднеса прѣдъ стѣ-питѣ на Ваше Царско Височество, тѣхнитѣ най-сърдечни благодарнос-ти и вѣрно поданически чувства за подарената отъ Ваше Царско Ви-

сочество благодать на града Свищовъ, отдаващиятъ важенъ търговски центъръ въ България съ разрешаването на Вашето правителство да внесе въ Събирането казания законъ и да помоля Ваше Царско Височество, да санкционирате този законъ. Да живѣе Ваше Царско Височество. 7230.

Кметъ: Линковъ

София

Р. Петровъ

Министръ Прѣдсѣдатель.

Вслѣдствието вотиранието отъ Народното Събрание законъ който прѣдвижда построяването чрѣзъ търгъ и на Свищовската желѣзница, Свищовскитѣ граждани сега събрани ме натовариха да Ви искажа тѣхната сърдечна благодарностъ за особеното вслучая внимание на правителството, Кѣмъ града Свищовъ 7231

Кметъ: Линковъ

Прѣписъ

София

Д. Петковъ

Министръ на Обществениятъ Сгради Пжтищата и Съобщенията.

Вслѣдствие высшения отъ Васъ и вотиранъ отъ Народното събрание законъ, който прѣдвижда построяването чрѣзъ търгъ и на Свищовската желѣзница, Свищовскитѣ граждани сега събрани, ме натовариха да ви искажа тѣхната сърдечна благодарностъ за особеното вслучая внимание на правителството кѣмъ града Свищовъ 7232.

Кметъ: Линковъ

София

Л. Паяковъ

Министръ на Финансите и Свищовски Народенъ Представитель.

Вслѣдствие вотирания отъ Народното събрание законъ, който прѣдвижда построяването чрѣзъ търгъ и на Свищовската желѣзница, Свищовскитѣ граждани, ме натовариха да Ви искажа тѣхната сърдечна благодарностъ за безспорната отъ Ваша страна подкрѣпа, чрѣзъ насочване источника на срѣдства 7234.

Кметъ: Линковъ

Прѣписъ

София

Д-ръ Иванъ Шишмановъ

Министръ на Народното Просвѣщение.

Вслѣдствие вотирания отъ Народното събрание законъ който прѣдвижда построяването чрѣзъ търгъ и на Свищовската желѣзница, Свищовскитѣ граждани ме натовариха да Ви искажа тѣхната сърдечна благодарностъ за безспорната подкрепа показана отъ Васъ като Държаванъ мъжъ и свищовски ороженецъ 7233.

Кметъ: Линковъ

..

Г-нъ м-ръ Шишмановъ, въ отговоръ на испратената му отъ кмета телеграма е испратилъ слѣдующата:

Прѣписъ

Телеграма

Подадена въ София на 13/XII 1905 година Господину Кметъ Линкову. въ Свищовъ

Благодаря за поздрава.

Негрешитѣ прѣдполагайки, че съмъ далъ своята подкрѣпа за единъ проектъ осъществението на който ще подигне родния ми градъ до една висота, що напълно заслужа-

ва, като едно отъ най свѣтлитѣ огнища на Българското възрождение.

Министръ Шишмановъ

Вѣрно

Секретаръ: Юр. Митевъ

Балъ

Славянското ученолюбиво д-во „Св. Кирилъ и Методий“ на 26 тогочервта, въ салона на градската градина ще даде балъ, съ елхово дърво.

Балъ съ кутулионъ

Комитета за увековечение паметта на падналитѣ поборници, ще даде годишния си балъ срѣщу нова година, когато, при извънредно хубаво украсено елхово дърво, ще стане посрещането на новата 1906 година.

Балътъ ще е съ добъръ приготвенъ кутулионъ.

Явна благодарностъ

Подписаната Мария Р. Пенева, съпруга на покойния Рашо Пеневъ търговецъ въ гр. Свищовъ, и настояница на малолѣтнитѣ му дѣца: Мара, Иванъ, Райна, Асенъ, бързамъ да искажа най голѣмата си благодарностъ кѣмъ „България“ I-то Българско Застрахов. Д-во въ гр. Руссе за гдѣто слѣдъ прѣставянието нужднитѣ документи, ми брой сумата златни лева 10000 (десетъ хиляди) и за остатъка отъ зл. лв. 10000 (десетъ хиляди) ми прѣдаде специаленъ добавъка на основание на който тѣ ще се платятъ на срока на застрахованието 1 Юлий 1921 год. съобразно съ застрахов. полица № 11934 по таблица VI, по която покойния ми съпругъ бѣ застраховалъ живота си, а всичко 20000 лева.

Ползувамъ се отъ случая да прѣпорѣчамъ на почитаемото Българско общество чисто народното ни Д-во „България“, като най изгодно учреждение за материалното обезпечение на най близкитѣ ни, при осигуряване, въ случай на смъртъ.

гр. Свищовъ, Ноемврий 1905

Мария Р. Пенева

3—5

КНИЖНИНА

Получи се въ редакцията ни Вългарска Сбирка книжка X отъ 1 Декември 1905 годна съ слѣдоущитѣ съдържания:

I. Иванъ Вазовъ София на 1880 година. II Б. Н. Балкански Възпитателното значение на Вазовата поезия. III Никола А-въ. Испанската драма и Жозе Ешегаре IV. Ангелъ Тачевъ. Кипровецъ, драма изъ българския животъ отъ края на XVI вѣкъ. V. Л. Бобевска. Енчевско утро. VI М. Московъ. Задачнитѣ и срѣдствата на естетическото възпитание въ нашия учебни зиведения. VII А. Тедоровъ—Баланъ. Кѣмъ концепцията на Вазова въ „Тръносливката“ VIII. Ив. Вазовъ Кѣмъ очерка „София прѣзъ 1880 г“ IX. Ник. А-въ Български театръ. X Книгописъ. I. Отзиви и оценки. Димитръ Йоцовъ. По нашето освобождение. Политиката на Сърбия, реп. Д-ръ В. С.—Е. Калужняцки. Нов. путеш. по Германия, рец. Кукидесъ. — Библиотека

»Свѣрѣмененъ театръ« Рец. Т. Г. Ивановъ II. Нови книги. III Прѣгледъ на нашия и чуждия периодически печатъ. XI Какво става по свѣта? I. Въ нашенско. Борушица, Гатевъ и правителството — II Въ славянскитѣ земи. — III. На чужбина. XII Лѣтописъ (Хронология). XIII. Малки вѣсти XIV. Годишно съдържание. XV. Разни обявления.

Коментаръ върху Търговския законъ, отъ Ив. С. Тишевъ (юристъ) частъ I. Съ тоя коментаръ се улеснява правителното разбиране и рационално приложение на Търговския законъ Ний ще се повърнемъ по него въ единъ отъ послѣднитѣ си броеве.

Младенска библиотека

мѣсечно илистровано издание за книжнина и наука, книжка № 4 за м-цъ Декември 1905 г.

Нива мѣсечно списание за земледѣлие, общественъ животъ и книжнина, книжки: 1, 2 и 3 — за м-цитѣ: Септември, Октомври и Ноемврий.

Трудолюбие мѣсечно илистровано списание за дѣца, книжки: 1, 2 и 3 — за м-цитѣ Септември Октомври. Ноемврий.

Голѣмъ изборъ

отъ

Илюстрирани карти

Ще намеритѣ въ книжарницата на А. Н. Данковъ—Свищовъ.

По случай прѣдстоящитѣ празници, книжарницата е доставила разни видове илюстрирани карти, между които специални за Рождество Христово и Новата 1905 год.

Желающитѣ да си набавятъ изящни илюстрирани карти, нужно е, още отъ сега, да сторятъ това, ако искатъ да намѣрятъ и се снабдятъ съ такива.

Всѣки ще се убеди шомъ дойде да прѣвѣри.

Магазинъ Ф. Ил. Табаковъ

Свищовъ—Скелята

Продава всѣ възможни порцеланови, Фаянсови, стъкларийски издѣлия, емайлирани сѣдове, ламби висящи и за маси отъ най прочути фабрики „Дитмаръ“ и „Брун-Фелдъ“ и всѣ какви колониялни стоки.

Желающитѣ да си набавятъ нужднитѣ сѣдове и принадлежности за въ домоветѣ си и бакалски стоки за дюкянитѣ си, нека посѣтятъ магазинътъ ни и се увѣрятъ въ доброкачествеността на стоката и ефтената цѣна.

Продажба въ брой.

СЪ ПОЧИТАНИЕ:

управителъ на Фирмата: ИЛИЯ АТ. КОПОВЕВЪ

Бакалница „Напрѣдъкъ“
на

Б. П. Пелтековъ и Н. М. Серѣковъ

Е снабдена винаги съ най пресни риби, хайвери, лакерди, халва и др. Бакалницата ни е снабдена съ разни видове бакалска стока, нужна за домакинства, като: захаръ, кафе, оризъ, масла, гасъ, лимони, протокали, фурми, нарове, ябълки, медъ на пити на рамки и въ кутии и центрофуженъ. Както и разни неща за вечеринки отъ **най добро качество** и продава при **най износни цѣни**.

Отъ нова година откриваме децозитъ отъ чисти брашна въ торби по 75 к. разни **№** и въ торби по 5 и 10 к.

Умоляваме г. г. клиентитъ си, да посетятъ бакалницата ни, и ще се убедатъ въ горнето.

Съ почитание:

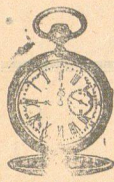
Б. П. Пелтековъ и
Н. М. Серѣковъ.Въ Аптеката
Екскулапъ

Прѣстигнаха най доброкачествени сапуни, парфюми и руски чай.

Електрически

Звънци

Съ всички принадлежности, както и бутони металически, крушки и обикновени, елементи сухи и мокри, цинкови прѣчки, нишадъръ, електрически телъ, шнуръ, гвоздейчета и пр. се намиратъ за проданъ при **най-износни цѣни** въ книжарницата **А. Н. Данковъ** — Свищовъ.

Новости прѣтѣходящи на извънредно ниски цѣни — франко за 18 лева

Новъ часовникъ за мъже
ремонтнооръ, електрическо злато,

система лонгетъ, всемирна репутация; най величественъ отъ галваническо злато, 14 карата, който би се оценявалъ за 200 лева въ действителностъ, съ богата гравюра, гризливия декорация работена съ ръка, движение анкръ, съ безгранична гаранция за добро запазване на сребърния слой отъ 14 крата, действителна гаранция за 5 години; този часовникъ струва само 18 лева.

Данцъ елегантенъ, разни видове 5, 6, 8, 10 лева

Осемъ карата златни „Yigilant—Watch“ ремонтнооръ съ анкръ за мъже. Съ два златни капака, които отъ долу съ укчени съ съставенъ металъ; капакитъ не губятъ никога златния си цвѣтъ сила и трайностъ и не струва освѣтъ 32 лева.

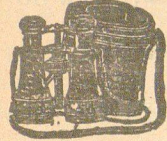
Фасонъ за дами 30 лева

Този величественъ часовникъ проважда наврѣдъ голѣма сензация

Всѣкой часовникъ има белетъ за гаранция 10 г. и **№** на фабриката съ свидетелство за гаранция

Изпращане срѣщу наложенъ платежъ, безъ порто: при порѣчка по мелка отъ 20 лв. за порто отъ 5 кила се събѣта 1 левъ 75 ст.

Илюстрована каталогъ се изпраща, ако се отнеса за обявлението ми въ „Ратникъ“. Въ случай, че нѣщо не се хареса, промѣнява се или се повръщатъ паритъ.

Двоенъ Бинокль за поле за екскурзии, пътувания, ловъ и театръ. Този елегантенъ бинокль има своитъ обективни ароматически и голѣми стѣкла; той покрѣтъ отъ добра кожа, истеленията и машинарията съ позлатени или никеловани; механизмитъ е лѣсенъ 144 милиметра височина съ компасъ, представляющъ единъ хоризонтъ четъ и голѣмъ Цѣната съ калѣфъ е лева 13. — франко вѣдѣто и да бѣде.

Порѣкитъ ще бѣдатъ испѣлвани слѣдъ получаване стойността, или срѣщу наложенъ платежъ и франко, ако стойността е по-горъ отъ 15 лева. — И трѣбва да се адресира:

Адресъ: M. RUNDVAKIN, VIENNE IX, Autricht Lichtensteinstrasse No 23 Протоколирана фирма, основана въ 1870 година.

3-10

Най елегантни подарѣци

за

прѣдстоящитѣ празници

Желающитѣ да се снабдятъ съ **най елегантни подарѣци за прѣдстоящитѣ празници** трѣбва още отъ сега да отидатъ въ книжарницата **А. Н. Данковъ** — Свищовъ, за да иматъ възможностъ да прѣгледатъ и си направятъ изборъ отъ **най елегантнитѣ, хубави и практични играчки**, на които е направено изложение въ самата книжарница, и които могатъ да служатъ за украшение даже на всѣки салонъ. Между другитѣ, на това изложение ще намеритѣ: **украшения за коледни дървета (елхи), най отбрани кутолиони за балове, кукли** гумени, гипсови и целолуитни отъ малки до най голѣми, спящи и не спящи, отъ 20 ст. до 20 лева едната. —

Автомобели, локомотиви, дарета, барабани малки и голѣми съ механизъмъ, **музики** разни видове, **касички, кутии** съ музики, **пушки, сабли, порцеланови сервизи, кухни, кобуси, кжички, часовници, звънци, лотове, огледала, цигулки**, разни механически тенекисни **играчки, уеникъ, салдати, несисери, сашета, портомонета** дамски и мжжки.

Магически финери разни

Конфети на кило и въ кисийки

Коледни дървета, украшения, свѣщи и щипки за полага не свѣщитѣ на коледни дървета.

Албому плъшени и мешинени за визитни и кабинетни портрети. —

Термометри за стени и врати, които показватъ топлина и студъ по градуса на С. и Р.

Всички принадлежности за електрически звънци, бутони, жици и други.

Разни видове бомби, бенгалски огньови, ракети, слѣнца, бенгалски кибрити и пр.

За да видитѣ всички по горѣ изброени и не изброени прѣдмети, нужно е само едно посѣщѣние въ книжарницата **А. Н. Данковъ**.

ОТВАРЯ СЕ ПОДПИСКА

за

1906 ТРИНАДЕСЕТА ГОДИШНИНА 1906

на

БЪЛГАРСКА СБИРКА

Списание на книжнина, исторически и обществени знания.

Бълг. Сбирка ще излиза и прѣзъ 1906 г. еднажъ въ мѣсеца, освѣтъ августъ и септември, въ размѣръ отъ 4—5 п печат. листове „Б. Сб.“ съдържа: I. Исторически и етнографически приноси за пашенско. II. Икономическа, обществени и педагогически статии. III. Изящна книжнина: разкази и стихотворения. IV. Историко-литературни студии. V. Книжовни оцѣнки. VI. Прѣгледъ на описания. VII. Що става въ пашенско, въ славянскитѣ земи и на чужбина. VIII. Пашенска и чужда лѣтопись IX Разни вѣсти.

Поради своя свърѣмененъ отдѣлъ, пълненъ съ интересъ и съ стѣжтени свѣдѣния по текущитѣ политически и културни явления у насъ, въ славянскитѣ земи и на чужбина, „Българска Сбирка“ е станала настолна на мнозина.

По своитѣ популярностъ, евтиния и разнообразие въ съдържанието, „Б. Сб.“ е вече най диреното списание. По мѣстото, което отдѣля на библиография, пашенска и славянска. „Б. Сб.“ е оборнала внимание на всички слависти и библиофили. Нѣма друго, въ пашенско, списание, което да обръща толкова внимание на научно книжовнитѣ явления.

Прѣзъ 1906 година въ „Българ. Сбирка“ ще участвуватъ: Н. Атанасовъ (гимн. уч.), Д-ръ А. Тодоровъ Баланъ (проф.), Д-ръ Н. Бобчевъ (нач. отд. въ мин. на просв.), Илия С. Бобчевъ (адв. публицистъ), Иванъ Вазовъ, Вирсавиевъ, Горянинъ, М. Георгиевъ, Сп. Ганевъ [гим. уч.), Иванъ Грозевъ (гим. уч.), профес. Златарски, Ив. Д. Ивановъ, Д. Йоцевъ, (публицистъ), Д-ръ Г. Кацаровъ (болетр. прѣводачъ), С. Лавчиевъ, М. Ив. Марковски (чин.), М. Московъ (гим. уч.), К. Мирски (адв. публицистъ), Н. Начевъ (гим. уч.), Е. Линъ-Пелинъ, Д-ръ М. Поповлиевъ (проф.) А. П. Стоиловъ (фолклористъ), Д-ръ В. Стойковъ (критикъ по научни въпроси), А. Узунъ (книж.), проф. Б. Цоневъ, В. Юрдановъ (учит.) Яско (псевд. литер. прѣводачъ) и други.

Годишно „Б. Сбирка“ струва 3 лева въ България, 9 фр. на чужбина, 3 рубли въ Русия.

Най доброто изплащане на абонамента е въ пощенски записъ, който се праща въ администрацията.

На ученици, селски учители, свещеници, на писаритѣ въ разнитѣ канцеларии „Б. Сбирка“ се отстъпва по 6 л. годишно.

Всичко на „Б. Сбирка“ се изпроважда въ София, ул. „Славянска“ № 26 дѣто е редакцията и администрацията.

Редакторъ: **С. С. Бобчевъ**Отваря се подписка за четиринадесет-
та годишнина наЮРИДИЧЕСКИ
ПРѢГЛЕДЪМѣсечно списание за право, законо-
дателство и юриспруденция.

Юридически Прѣгледъ и прѣзъ 1906 год. ще излазя веднажъ въ мѣсеца на 15 число, освѣтъ юлий и августъ, въ размѣръ на 4—5 печатни коли.

Цигарата Ферлесъ

Най нужна за употреблене въ сегашно време, която дѣйствува ползотворно за хремата, и заменява тютюня, е цигарата ферлисъ, която се препорѣчва на пушачитѣ.

Намира се за проданъ въ книжарницата **А. Н. Данковъ**.

Цѣната на „Юр. Прѣгледъ“, за 1906 г. е 10 лева годишно за България, 11 франка за чужбина; 4 книжни рубли въ Русия.

Най-доброто изплащане на абонамента е въ пощенски записъ, който се праща въ администрацията.

Всичко за „Юридически Прѣгледъ“ се проважда въ София, ул. „Славянска“, № 26, гдѣто е редакцията и администрацията.

Редакторъ: **С. С. Бобчевъ**

Прѣписъ.

ОПРѢДѢЛЕНИЕ
№ 732

Свищовското отдѣление отъ Търнов. Окр. Сждъ въ разпоредително засѣдание на 3 Декемврий хилядо деветстоинъ и пета година въ съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Ап. Ни-

колаевъ. Членове: Д-ръ М. Мантовъ, Д-ръ Хр. Ивановъ при Подсекретаря: Ст. Ивановъ и при участието на Зам. Прокурора Г. Кайтазовъ слуша доложеното отъ Члена Д-ръ М. Мантовъ заявление на Ивана и Анастасъ Ив. Станколови отъ гр. Свищовъ подъ Вх. № 7039/905 година съ косто прѣдставляватъ единъ усиновителенъ актъ и молятъ да се допустне усиновяването на малолѣтний Анастасъ Хр. Стойновъ отъ Свищовъ за тѣхно законно чело.

Сждътъ слѣдъ изслушване доклада и заключението на зам Прокурора и на осрование чл. чл. 34 до 39 включително отъ закона за Усиновяването. Опрѣдѣли: Доуца се усиновяването на малолѣтний Анастасъ Хр. Стойновъ отъ Свищовъ отъ законнитѣ съпрузи: Ивани и Анастасъ Станколови изъ гр. Свищовъ. —

Това опрѣдѣление да се публикува едно кратно въ Държавния вѣстникъ и въ единъ отъ мѣстнитѣ вѣстници.

Подписали: Подпрѣдсѣдатель: Ап. Николаевъ Членове Д-ръ М. Мантовъ, Д-ръ Хр. Ивановъ и приподписали Подсекретаръ: Ст. Ивановъ.

Вѣрно:

Полпредсѣдатель: А. Николаевъ

Подсекретаръ: Ст. Ивановъ

ПОДЛИСТНИКЪ

Душевные мажси.

отъ Anna Zwicky.

(прѣводъ отъ нѣмски)

Продълженне отъ бр. 248.

VII

Духовитата и пѣргава жена сега бѣше като убита; тя вѣрваше, че всѣка минута могатъ да ѝ донесатъ малката болна или даже умрѣла и тя чувствуваше, както никога, колко силни врѣзки я свързваха съ дѣтето.

Бѣше дълга страшна нощъ. Най послѣ посивя небето. Г-жа Stöcklin стана безъ да бѣше спала и половинъ часъ. Тя не смѣше да погледне креватчето. Мъжътъ ѝ, който въпрѣки случката, спа цѣлата нощъ, не глѣдаше на работата така трагически.

„Тя не е загубена“, каза той, „въ единъ послѣ обѣдъ не могатъ да отидатъ дѣцата отъ нѣтъ свѣта, а пъкъ цигани въ нашата околностъ нѣма“.

„Само дано не се е разболѣла“, въздишаше Mariane.

При голѣмия селски кладенецъ женитѣ тѣкуваха случката отъ друга точка.

„Що клинови обожаваха дѣтето и ето имъ сега наказанието“, каза една.

„А азъ намирамъ, че ако го много обичаха, щѣха по добръ да го наблюдаватъ, а не да го пушатъ да ходи съ когото се случи“, каза друга

„Пъкъ и съвсѣмъ не бѣше нужно да го осиновяватъ“, каза първата, „други хора биватъ попрѣвидливи, по рано се погрижватъ за себе си и чакъ тогава взематъ чужди дѣца въ кжщата си“.

„Но ти по рано ги хвалеше, мамо“ каза едно младо момиче. Майката се защищаваше: „ахъ, сегаш ти ела, Грете; азъ казвамъ само, че такива хора иматъ нужда отъ

Подлистника слѣдва на 5 и 6 страница

нѣщо екстра, инѣче не сж доволни. Хайде сега носи ми котела; тѣ пакъ ще го потърсятъ».

Една тежка кола, натоварена съ бирени бѣвички, скърцаше по улицата, когато г-жа Mariane излѣзе отъ кѣщи, за да почне пакъ своето скитание. По срѣдата на бѣвичкѣ отгорѣ седѣха ржка за ржка двѣ дѣца.

Майката цапна ржцѣ: »Боже мой, това е нашето мило, сърдечно Марийче».

Женитѣ отъ кладенеца оставиха котли и кофи и се приближиха. Коларя спрѣ, скочи и заповѣда на Йоргъ да му подаде дѣтето. Не малко се боеше малкия прѣсжпникъ да слезе долу. Той се забързи да прѣдаде скѣпия товаръ въ сигорни ржцѣ, послѣ скочи долу и духна да бѣга, безъ всѣкакви церемонии.

Г-жа Mariane въ своето шастие забрави да извика момчето и го нагълчи; тя взе малката въ ржцѣтъ си и я нарѣчи съ всичкитѣ най мили имена на свѣта. Другитѣ заплашиха Йоргъ, когато случайно си обърна главата, съ прѣсти и викаха грозно поцѣря му, защото тѣ знаяха колко лошъ бѣше бащата на момчето.

Когато злосторника дойде въ кѣщи и скритомъ се пѣхна въ кухнята да вземе нѣщо да яде, не намѣри тамъ майка си, а лошия си баща.

»Гдѣ се губишъ ти, просѣко«, посрѣшна той синтъ си. »Не стигали, дѣто цѣлия послѣ обѣдъ хаймануваши, ами и ношъ се не връщашъ?»

Йоргъ улови съ двѣ ржцѣ глатата си, като че очакваше цѣл дѣждъ шамари, но не възрази нищо.

»Ти трѣбва да се научишъ единъ пътъ за всѣкога, какво нѣщо е послушание«, извика бащата зачервенъ отъ гнѣвъ. Той улови дългата пѣчка, която стоеше задъ вратата и се помѣчи да улови Йорга за яката, но той се обърна и избѣга, а баща му слѣдъ него излезе чакъ на пътя. Тѣ тичаха покрай зяпналата училишна младежъ, то, босото страховливо момче, като уплашенъ дивечъ, подиръ него ковача съ дългата прѣчка. Той го достигна най послѣ и сега заваляха удари по бѣдното момче, като градъ посрѣдъ лѣто, до като най послѣ единъ добръ съсѣдъ дойде и тури край на тая сцена.

Йоргъ избѣга плачишкомъ отъ тамъ и се заклѣ да си отмѣсти. Баща му му бѣше обѣщавалъ да си прави смѣка за Америка и затова момчето, посрѣдъ своето унищожение, бѣше обхванато отъ сладкото съзнание, че и Марийка ще го послѣдва, може би, въ онѣзи проклѣта страна.

Въ такъвъ случай всичко му бѣше все едно; и тѣзи философия баща му, и съ цѣлъ сношъ прѣчки да бѣше го билъ, пакъ не можеше да изкорени.

Това бѣше и оставеше утешение за Йоргъ Винклеръ.

VIII.

Бѣше хубавъ Юнски день. Како разсипникъ пилѣше лѣтото своитѣ цѣтлове. Дърветата бѣха покрити цѣли съ шума. Вълнованата трѣва се присичаше самъ отъ разкошенъ фий, а също отъ разкошнитѣ кръстоцѣтници цѣтлове на грахътъ. Поветѣтъ стърчеше съ своитѣ главички на високо, за да можѣтъ да го забѣлѣжатъ и ний гнѣздо да й кажеи. Дай ми

Госпожа Magda Von Wolzogen стоеше замислена на завоя въ ливадиата пѣтека, която водеше къмъ Отенбергъ; нейниятъ домъ се простираше прѣдъ краката ѝ: широко голѣмо имение, съ стара господарска кѣща »Думъ Мюлбергъ«. Тя наблюдаваше старитѣ липи и букови, разкошния храсталакъ, въ който единъ шадраванъ лѣчисто изпускате водата на горѣ, за да палне пакъ долу като блѣскавъ дѣждъ. Послѣ тя видѣ голѣмия градински павилионъ така милъ, защото тя съ него бѣ прѣкарала тамъ много щасливи часове; бѣлата пещеря отъ шупилвъ камъкъ, съ Алцийски цѣтѣ, съ многото дълбогатини и праздини; боядисанитѣ топки на стѣлбата, която водеше отъ верендада за градината. Тя наблюдаваше грижливо обработенитѣ цѣтници лехи, скамейкитѣ за сѣдание и др. Какъ бѣше всичко хубаво той направилъ за нея, любящиятъ съ пругъ и какъ се той грижеше за нея и днесъ толкова много, колкото и прѣди години!

»Да, вече минаха 14 години«, си каза Магда, като че се събуди отъ стѣнъ и погледна всичкия пейзажъ прѣдъ себе си. Тя си спомняше съ уважение и благодарностъ за саможертвуванието на съпругътъ си; тя беше сега въ лѣтото на живота си когато душевитѣ сили най-добре се развѣтвеватъ и когато съ съзнание човѣкъ се наслаждава на живота; Той обаче бѣше достигналъ до тамъ, гдѣто удоволствията въ живота се намиратъ на долния стѣпенъ. Тя искаше да направи неговото съществуване радостно, до колкото това лѣжеше въ нейната възможностъ, съ знакове отъ благодарна любовъ всѣкидневно да му спомня, какво е билъ той за нея до сега. Да, това тя желаше.

Отъ селото се чува дѣтски гласове, които приближаваха на самъ; камбаната удари—4 часа. Вечеръта трѣбваше г-нъ Von Wolzogen да се върне, той бѣше отишелъ въ града и прѣстоялъ цѣлия день. Магда искаше да го посрѣщне. Тя се радваше отъ сърдце за тѣзи вечеръ, защото върѣчки върниятъ Бари, кокошкитѣ, гѣскитѣ, канарчето и папагалитѣ, тя се чувствуваше усамотена. Когато нейниятъ погледъ се обърна къмъ близкия хѣлмъ, по направление къмъ яхъритѣ, прѣмина и стрѣла прѣзъ сърдцето, но тя не се оставяше на подобни чувства, бързо се обърна назадъ, повика Бари, нейниятъ другаръ и слѣдъ нѣколко минути достигна чакалната пѣтека, която водеше къмъ верандата.

На шадравана стоеше малко момиче, подскачаше и се радваше, като гледаше плѣсканието и издиганнето на водата. Зачудена дойде при него господарката на Мюлбергъ, изгледа хубавата чужденка, на която косицата отговаряше на разкошната розова рокличка и я попита отъ гдѣ е дошла.

»Виждашъ ли, отъ тамъ«, отговори бързо малката, като сочеше градинската врата. »Леля е отвѣтъ и още нѣкой. Тѣ се забавиха и затова азъ дойдохъ тукъ«. Бива ли да остана да погледамъ какъ вали; каза тя, като погледна съ хубавитѣ си кафяви очи умоляюще благородната дама.

»Разбира се, бива«, отговори Г-жа Von Wolzogen; »но леля не знае гдѣ е нейното момиченце и ний трѣбва да ѝ кажеи. Дай ми

ржчицата си да отидемъ навѣтъ да я потърсимъ«.

Едвамъ бѣха достигнали вратата и двѣ дами се показаха отъ долу по пътя. Малката почна радостно да вика:

»Лелео, азъ бива да остана тукъ, защото е хубаво въ градината. Послѣ ти ще дойдешъ за мене, нали?«

Заговорената почна да се извиная твърдѣ много за свободата на нейната плѣмѣнница и само тогава се съгласи да я остави, когато г-жа Von Wolzogen я увери че компанията на малкото момиченце ѝ е твърдѣ приятна. Тя на драго сърдце искаше да я задържи, до като дамитѣ се върнатъ. Така се и случи. Г-жа Von Wolzogen взе малката съ себе си и ѝ показа всичко хубаво, като почна отъ кокошкитѣ и свърши съ конетѣ.

»А сега ми кажи какъ се казвашъ«, я попита тя, като достигнаха павилиона въ градината.

»Азъ се казвамъ Хана, мама се казва Иохана, знаешъ, то е все същото, а татко се казва г-нъ Докторъ«.

Ти се казвашъ само Хана, нищо по вече?

О, азъ имамъ още много други имена: мама ми дума мише, а татко—Мицхентъ!

Гдѣ живѣешъ ти съ майка си и баща си?

Въ голѣмата кѣща, близо до кладенеца съ двѣтъ трѣби. Той е много голѣмъ, защото много хора носятъ отъ тамъ вода. Ний също имаме градина, но съвсѣмъ не така хубава, като твоята«.

Магда почувствува желанае да цѣлуне тия пѣлни странички и червенитѣ усни, отъ които думитѣ излизаха подобни на планиско поточе. Гдето бѣше виждала тя този погледъ?

»Вече е почти врѣме«, каза малката Хана, защото леля не се разхожда дълго врѣме, както мама. Знаешъ ли ти, че мама знае да пѣе като Ангелъ? Всѣка вечеръ тя ми пѣе до като заспа, тогава дохождатъ ангелчета до кревата ми и си държатъ съвсѣмъ тихо крилата, за да ме не разбудятъ. Можешъ ли да пѣешъ и ти като небеснитѣ Ангели?»

»Не така хубаво, както твоята мама«, каза Ханината приятелка. Нѣкой пътъ ще я доведешъ, за да чуя и азъ какъ пѣе, нали?»

Тѣ прѣминаха всичкитѣ пѣтеки на градината и най послѣ лелята на дѣтето се яви на вратата.

»То е едно сладко творение«, забѣлѣжи Г-жа Von Wolzogen, »и азъ вървамъ, че Вий ще ѝ позволявате сегисъ—тогисъ да ме посѣщава«.

Дамитѣ обявиха, че Хана е само на гости при тѣхъ и че, за жалостъ, тѣ живѣятъ твърдѣ далечъ отъ селото.

»А Ако бихъ пратила кола«, настояваше Von Wolzogen.

»Ако това не Ви прави трудъ, то приемаме прѣдложението Ви на драго сърдце«, каза по старата дама, »т. е. до като тя е у насъ, понеже слѣдъ двѣ недѣли ще се върне обратно при родителитѣ си. Адресътъ ми е: г-ца Елиза Манцъ Мюль Хаимъ«.

»Значи свършено. Слѣдующата сѣбота ще пратя нашата кола и ти ще дойдешъ, нали Ханхенъ?«

Радостно се съгласи дѣтето и така се раздѣлиха непознатитѣ помѣжду си. Вечеръта Магда отиде да посрѣщне мѣжтъ си. На всѣкждѣ поздравляваше и се кланяше тя любезно, а също любезно и отго-

варяха селянитѣ; господарката бѣше обичана и уважавана не само въ село, но и въ цѣлата околностъ. Ненапразно тя пращаше на старата болна Маргарита всѣки день супа и ястие и даже често сама носеше. Ненапразно тя знаеше да даде съвѣти на всѣка фамилия по въпроса за дѣцата и помагаше, дѣто имаше нужда, съ дрѣхи или покривки; затова и Богъ я награждаваше на всѣка стѣпка и за всѣко дѣло. Така тя до нѣкадѣ понасяше мѣкитѣ по дѣщеря си. Да я забрави тя не можеше, но обстоятелствата, че години вѣче не бѣше я виждала, бѣха виновни, гдѣто тя не съ нетърпение мѣчтаеше—дѣтето си нейната мѣка—да нарѣче свое.

На половината на пѣтя за гарата тя срѣшна съпруга си. Той не бѣше самъ, а водеше гостенинъ.

»Ахъ, Елзе дошла«, извика ѝ Магда на срѣща, »Колко хубаво направи Arthure, дѣто си я довелъ. Гдѣ се намѣрихте?«

»Това ще е нашата тайна«, смѣеше се стария господинъ, като пѣхна Магдината ржка подъ своята, »до като ти не ни кажешъ дали ний, уморени пѣтници, ще трѣбва да качимъ оня пътъ тамъ по крака или ти нѣщо си ни приготвила«.

»Ето я, иде«, каза Магда, като сочеше колата, която идеше отъ селото насамъ. »Азъ мисляхъ, че малко вървежъ за всички ни не ще бжде врѣденъ, а пѣкъ и хората се толкова казватъ, когато при минаването си край тѣхъ ги заприказвамъ или кажа нѣкоя добра дума на дѣцата«.

Господинъ Von Wolzogen кльомна удобрително; госпожица Else обаче се разтрепера при мисълта, че ще има разпрания съ мръсни дѣца и набръчкани бабички; тя никогашъ не бедохождала за по дълго врѣме на гости и никакъ въ селото не бе се спирала.

»Сношавате ли се така свободно съ селянитѣ«, попита тя.

»Друго яче не може«, обясни ѝ зетъ ѝ, »а при това ний сме и малко социалисти, нали така Магда? Ний, намираме че по такъвъ начинъ човѣкъ може повече да имъ каже и при това чувствуваме съ благодарностъ, че сме обични и уважавани отъ тѣхъ«.

Въ това врѣме скачайки идѣха нѣколко боси момичета и момчета, за да прострѣтъ ржка на хубавата госпожа, както тѣ наричаха Магда Von Wolzogen, тъкмо когато тя се качеше нѣ колата. Това докара на високопоставената Else нѣкакъвъ ужасъ, макаръ че дѣцатата не показаха никакво намѣрение да принесѣтъ наклонността си и върху студената гостенка; дѣцата иматъ едно тънко чувство за подобни нѣща.

Когато вървеше полека напредъ между гора отъ овощни дървета, която разпространяваше приятна хладина, понеже бѣше горѣщо послѣ обѣдъ. Чучулигата трелуваеше високо въ небото, макаръ че бѣше врѣме да се завърне въ своето гнѣздо въ полѣто.

»Ний ще си направимъ една програма за удоволствията« каза г-нъ Von Wolzogen, »за да не се измѣче Elze при насъ и единъ день да не бode съ това въ очитѣ; единъ пътъ ще отидемъ на Кибургъ, другъ пътъ на Вюлфлингенъ, послѣ на боденското езеро и т. н.«

»Идушата седмица има голѣмъ празникъ въ Алтенклингенъ«, каза Магда.

„За който сме и ний поканени.“
„Разбира се. Ти Arthur ще дойдеш? На Else въ стария за мъкъ вѣрвамъ ще се хареса. Ний всички ще отидемъ, нали?“

„Слѣдующата недѣля азъ трѣбва да отида за нѣколко дена въ Констанцъ“, каза Г-нъ Wolzogen, „но азъ вѣрвамъ, че Вий и безъ менъ ще прѣкарате добрѣ, за това и доведохъ Елзе, да не се чувствашъ усамотена.“

Тя се засмѣ благодарително при тия думи.

„Кой живѣе въ замакитѣ Алтенклингентъ“, попита Елзе.

„Една фамилия, която отъ дълго врѣме приятелствува с Arthur; тѣ не сж отъ дълго врѣме тамъ—Хертеровци: баща, майка и двѣ голѣми дѣца Клотилда и Викторъ—любезни хора. Тѣ се числятъ къмъ нашитѣ истенски приятели. Докажда ми на умъ“, продължи Магда, „че днесъ имахъ едно малко приятно посѣщение. Като се връщахъ отъ гората, намирамъ едно хубаво творениенце, едно момиченце на 4—5 години до фонтана. Ний свързахме веднага приятелски съюзъ. Вънъ на вратата стояха двѣ дами, които бѣха изгубили дѣтето отъ очитѣ си. Азъ измолихъ позволение, да пратя слѣдующата сжбота, Мюлхаймъ и ми доведатъ малката и тѣ се обаявиха съгласни.“

„Видижъ ли Елза“, пошегува се г-нъ Von Wolzogen, „моята жена прѣдпочита отъ всѣко друго общество, обществото на малкитѣ дѣца. Съ това се обяснява и туй, че всичката селска младежъ я уважава и азъ се боя, че ще си изтегля злѣ, ако направя прѣдъ нея нѣкоя грѣшка, понеже тогава това стадо отъ васали...“

„Arthur, какъ можешъ така“, го прѣкъсна Магда. „Какъ бихъ могла азъ тѣзи васали, както ти ги наричашъ да ги употребя като оржжие срѣщу тебе?“

Колата спрѣ. Магда скочи първа и прѣдложи на сестраси, послѣ на мъжаси, ржка. Горничната бѣше дошла да вземе малкия багажъ.

„То е действително чудно хубаво тука“, забѣлѣза Елза. Менъ ми се харесва всѣки пжтъ повѣче, когато докаждамъ. Чувствувамъ вече, че старостъта се приближава“, се пошегува тя.

„Тогава ще останешъ дълго врѣме при насъ“, каза Магда. „Не вѣрвашъ ли ти, че мама ще се рѣши също скоро дани зарадва съ посѣщението си? Да, азъ вѣрвамъ. Щомъ Фридрихъ замине за проектираното пжтувание въ Англия, ще може да бжде свободна; ти знаешъ какъ тя е привързана къмъ него.“

А къмъ тебе Елзо?

„Не повече отъ колкото азъ къмъ нея и въобще къмъ нашата къща.“

„Вечеръта прѣмина въ приятенъ разговоръ на веранда, а пжкъ долу Фонтана разпирваше своитѣ приказки, а чушмата плѣскаше наученитѣ мждрости. Слѣдующитѣ дни бързо минаваха единъ слѣдъ други. Господарката на кжщата ставаше сутрѣнь рано и обикаляше кокошкитѣ и отиваше въ шала или въ градината за зеленчукъ, понеже тя искаше да даде примѣръ на прислугата и всѣко нѣщо да слѣди какъ се върши.“

Когато сестра ѝ докаждаше да закусва, тя за компания пияше съ нея още една чаша, обаче до това врѣме тя биваше свършила много сутрѣшни работи, които никакъ

не прилягаха на нѣжнитѣ ржцѣ на Елзе.

„Ще дойдешъ ли съ мене при старата Маргарита“, я попита Магда една сутринъ въ врѣме на закуска.

Елзе си играеше съ прѣстена за кърпа.

„Каква знаменитостъ е твоята Маргарита?“

„Първо тя е най старата гражданка на селото и ми напомнува всѣкога Каулбахова парценъ и най послѣ... по това не е интересно за тебе.“

„Значи една ходожница ще намѣри голѣмо удоволствие, като я посети“, се засмѣ Елзе.

„Както щѣшъ. Но ти като ходожница би трѣбвало да бждешъ въ състояние на всѣка околностъ и на всѣка физиономия да придадешъ духъ чрѣзъ искусството.“

„Добрѣ, тогава вземи ме съ себе си“, каза съ самообладание тя.

Магда по обикновенно му сви нѣколко прѣсни хлѣбчета, тури си шапката и трѣгна наредъ съ елегантната си сестра прѣзъ селото, до като дойдоха до една дървена кжща съ дѣсченъ покривъ и дълга дѣсчена сълба чакъ до вратата.

Стайната врата бѣше малко отворена и тѣ слушаха какъ старата жена силно кашлеше. Вѣтрѣ стоеше една сжсѣдка, която при влизанieto на дамнитѣ стана и съ подробности имъ разправи какъ старата Маргарита си бѣше спечелила тѣзи кжщница и какъ тя бѣше дошла да помогне на болната и я сложи на кревата.

До масата пишеше едно момче съ голѣмъ изостренъ калѣмъ азбуката и заличаваше фалшивитѣ букви съ наслюненъ прѣстъ. Не далечъ отъ него лѣжеше нарязана пита хлѣбъ и единъ ножъ, а до него парче сирене и гребенъ.

Елзе Von Klingnau потрѣперя въ себе си, като видѣ този безхармоненъ начинъ на живѣние; тя си пожела да бждеше сега сто часа далечъ отъ Виголтингентъ. Нейния погледъ падна въ отворѣтъ на вратата, гдѣто бѣше кревата на Маргарита покритъ съ чершавъ на бѣли и червени кутии и върху него старата почерняла отъ врѣмето и набрѣчкана баба. Тя потърси въздухъ, защото вѣтрѣ, въпрѣки ранното юнско утро, бѣше задушено.

Г-жа Von Wolzogen се приближи за да попита болната какъ е. Между това съсѣдката обясни на Госпожицата, че доктора се очаква всѣка минута; тя отдавна бѣше пратила за него. Прѣди да свърши изрѣчението си, отвори се вратата, доктора влезе и нѣкакъ смутено се поклони прѣдъ Елзе. Магда въ това врѣме се обърна, нейния погледъ срѣсна негова. Двамата стояха една минута като вкаменени насрѣща, Магда се задъха, сърдцето ѝ биеше бурно и тя чувствуваше, че ту блѣднее, ту се изчервява. Несъзнателно тя се задържа яко въ кревата.

„Вамъ не Ви е добрѣ“, се чу отъ дълбочината на натрупания креватъ.

Г-нъ Докторъ, ней не ѝ добрѣ.“

„Затворения въздухъ“, едва изпуста несигоренъ гласъ Магда. „Вий ще извѣнитѣ, Маргарита, нали? Вий сжщо г-нъ Докторъ.“

И като събра силитѣ си и духътъ си, тя трѣгна и на излизание се обърна къмъ съсѣдката:

„Сега ний не можемъ нищо да

помогнемъ; азъ скоро пакъ ще дойда; глѣдайте добрѣ Маргарита.“

„Тя не е опасно болна“, се обади босото момче, като повдигна своитѣ очи отъ азбуката, отъ която този пжтъ изтри цѣла редица съ юмрукътъ си.

Елзе се смая по вече отъ блѣдността на сестра си, нежели отъ гребена и сапуня върху масата.

„Лошо ли ти стана или те уплаши мъжътъ?“ Я попита тя отвѣтъ.

„Наистина уплаши ме“, каза Магда. „Той дойде така случайно и... неговото лице извика нѣкои възпоминания отъ моето младо врѣме.“

„Навѣрно си го виждала въ театръ“, забѣлѣжи малко остро Елзе.

Прѣди сестрата да отговори, блѣснаха се съ двѣтѣ дами, които въ онзи послѣ обѣдъ бѣха изгубили малката. Твърдѣ радостна отъ тѣзи срѣща, Магда поздрави твърдѣ приятелски и попита бързо за малката си приятелка, която тя щеше да очаква слѣдующия день.

„Сестра ми, Г-ца Елзе Von Klingnau“, прѣстави тя.

Не бѣше мъчно да се забѣлѣжи какъ лека гримаса примина по лицето, на по старата дама; но тѣ се раздѣлиха съ сърдечностъ.

Въ сжботата Елзе трѣвваше добрѣ или злѣ да отиде съ колата въ Мюлхаймъ и доведе малката гостенка, понеже въ кжщи имаше много работа и, както каза господарката на кжщата, тѣ не е нужна сега.

Слѣдъ единъ часъ спрѣ колата пакъ прѣдъ вратата. Малката Хана прѣгърна за врата безъ церемонии своята приятелка, скачаше около файтона, завече се при кокошкитѣ и гжскитѣ и се държеше тѣй, като че бѣше въ домътъ си.

„То е наистена не обикновенно цѣте“, каза Елза, като наблюдаваше правилнитѣ чърти на розовото лице, и какъ е привързано къмъ тебе.“

„Да, ний сме наистена добри приятели, нати Ханхенъ“, каза Мктда, „но ела сега насамъ, за да видя какво има написано въ огледалото на очитѣти. Тамъ човѣкъ може да види да ли сж добри дѣцата или не.“

„Така“ възрази Хана. „На гледай огледалото!“

Госпожа Von Wolzogen погледна вѣтрѣ и почувствува една рана, която тя отдавна мислеше зарасла и заздравяла.

„Той е“, каза въ себе си тя.

Послѣ се покачиха на едно на терасата и отъ тамъ въ магдената работна стая. Г-нъ Von Wolzogen ги посрѣщна съ писмо въ ржка.

„Азъ въ понеделникъ ще трѣбва да отпжтувамъ, дѣца“, каза той като поздрави, „и Вий сами ще отидете въ Алтенклингентъ, нали?“

„Съжелявамъ“, извика Елзе.

„Мойта мама Госпожа съгласна ли е?“ се обърна той въпросително къмъ Магда, която беше заета да смене шапката на Ханхенъ отъ копринената ѝ косица.

„Съгласна“ възрази тя. „Азъ трѣбва, строгий г-нъ съпруже. Ако не бихъ била съгласна?“

„Тогава бихъ се постаралъ да отстроча пжтуванието си.“

„Това би направилъ?“ попита тя съ истенска радостъ и пристѣпи напредъ та обви съ ржката си главата нѣ достойния мъжъ; „но не, несправедливо би било да се ловя за думи; азъ знамъ че тѣ вика дъл-

гътъ и че въ четвъртакъ си пакъ тука, нали?“

„Въ четвъртакъ непримѣнно; а отъ гдѣ иде малката госпожица“, прибави той.

Дѣтето се скри задъ Магдената рокля, а тѣзи се малко смути и като бързо.

„Ти знаешъ, Arthir, азъ ти говорихъ за Хана. Тя сама бѣше се довела тука и сега се чувствува съвсѣмъ като въ домътъ си.“

Бързото причервяване на хубавото лице не избѣгна отъ окоето на съпругътъ. Той се обърна къмъ балдѣзата си:

„Обичашъ ли ти така дѣцата; както сестрати?“

„Азъ обичамъ хубавитѣ добри дѣца“, каза Елзе, „но да ги възпитавамъ ми липсва търпѣние. Ти знаешъ че ний двама сме свършено различни: Магда прилича на татѣ, а азъ на мама.“

Г-нъ von Wolzogen се прости и излезе понеже имаше работа. Той трѣбваше слѣдъ обѣдъ да отиде въ градътъ, така че двѣтѣ дами, за остатака на деня, останаха сами да се забавляватъ. Послѣ обѣдъ тѣ седнаха въ градинската бѣседка, понеже въздухътъ бѣше задушенъ, Магда съ нейната бродерия, а Елза съ книгата за скици, която постоянно носеше съ себе си. Малката съ удовольствие си играеше и донасяше ту камачета, ту цвѣтенца, а слѣдующия моментъ пакъ изтичваше нататѣтъ.

„Жално, че нѣмате дѣца“, забѣлѣжи Елзе, „ти не би се чувствувала така усамотена, а мъжъ ти би считалъ щастieto си попълно, отъ колкото е сега случай.“

Магда почувствува на ново онази жестока болка, която като трѣпъ се забиваше въ нейния хубавъ животъ, но тѣ не можеше да говори затова, което въ нейната вътрешностъ непрѣстанно живѣеше.

„Да, хубаво би било“ каза тя съ горчива усмивка, „но азъ бихъ била неблагодарна, ако се обаявихъ недоволна отъ опрѣдѣлената ми съдба. Потърси мъжду стотина мъже такъвъ, какъвто е моя, и ти не ще намеришъ.“

„Азъ също му се очудвамъ“, възрази Елзе; „азъ се чудя на неговата тактъ, на неговото достоинство, съединено съ разумно внимание и право казано единъ младъ мъжъ не би ти указалъ такова нѣжно уважение, какъвто този, на всѣко мѣсто ти отдава.“

„Ти си сериозно въ възторгъ отъ Arthur“, се засмѣ Магда.

„Какъ може друго яче? Но... прѣкъсна тя думитѣ си. „Кой освѣтъ насъ ще бжде въ Алтенклингентъ?“

„Това ще ти кажа послѣ“, обѣща Магда, като забѣлѣза, че е врѣме да върнатъ Хана назадъ. „Сега ти ще заведешъ малката нататѣтъ, нали, до като азъ посѣтя Маргарита или би желала по добрѣ да дойдешъ съ мене?“

Но Елзе се отказа съ двѣ ржцѣ: „Не, не. Само това не. Полюбѣ рѣ отивамъ четири пжти отъ тукъ до Мюлхаймъ и назатъ.“

Ханхинитѣ джебове бѣха до горѣ напълнени съ хубави неща и плодове прѣди да бжде готова колата.

Магда дълго врѣме гледа подиръ колата и когато се обърна тя изсуши една голѣма скрита сълза.

(Слѣдва).